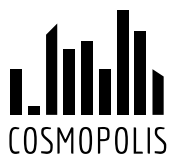

Donna Ashcroftová

Vánoce
na
skotském
hradě

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

Donna Ashcroftová

Vánoce
na
skotském
hradě

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Donna Ashcroft, 2021

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Lucie Libovická, 2023

Cover Design © Debbie Clement

ISBN 978-80-271-5105-9

*Nicku Cookovi,
báječnému učiteli*

První kapitola

Belle Albanyová sedla na červené kolo, pomalu vyjela od základní školy v Christmas Village a zahrnula doprava na hlavní ulici. Když spatřila velkolepé horské masivy po obou stranách údolí, ve kterém se vesnice rozprostírala, zatajil se jí dech. Přestože v tomto malém skotském kraji žila od svých osmi let, zdejší překrásná scenerie ji nepřestávala uvádět v úžas. Byly teprve čtyři hodiny odpoledne, ale slunce už začalo zapadat za jeden z vrcholků – v tom okamžiku se rozsvítily pouliční lampy ve tvaru koule a bílá vánoční světla, které zdobily ulici, po níž jela, a v jejich odrazu se zatřpytila tenká vrstva sněhu, jež pokrývala zemi. Belle si uvědomovala, že v takovém počasí by nejspíš neměla jezdit na kole, ale měla za sebou náročný den, učila deset až příliš dychtivých dětí ve druhé třídě základní školy a chtěla se dostat co nejrychleji domů. Čekal ji totiž dlouhý večer. Pokoušela se najít dočasné ubytování pro Clydea a Islu MacGavinovy, rodiče malého Adama, jednoho ze svých žáků. Celá rodina se musela vystěhovat ze současného domova – a přestože jim v posledním týdnu při hledání nového bydlení hodně pomáhal, dosud nic nenašla a čas se krátil.

Ulice byla liduprázdná. Belle projela kolem obchodu Na Růžku, kde Tavish Doherty se svou obvyklou vojenskou přesností leštil vnitřní strany výloh. Věděla, co to znamená: že brzy

zavře. Pošta vedle ukončila provoz už před několika hodinami, ale v Kavárně U Rowan kousek dál po hlavní ulici ještě sedělo pár zákazníků. Belle až z ulice viděla, jak jim z hrnků stoupá pára a mizí mezi zlatými a červenými řetězy rozvěšenými na stropě. Pohrávala si s myšlenkou, že se na chvíli zastaví za svou nejlepší kamarádkou Kenzy Campbellovou v malém kadeřnictví a kosmetickém salonu, který se nacházel na vzdálenějším konci malebné řady obchodů na hlavní ulici. Jenže když k salonu přijela blíž, její nohy odmítly přestat šlapat, asi se bály, že by se pak nedokázaly znovu rozjet.

Když se Belle blížila ke křižovatce ve tvaru písmene T na konci hlavní ulice u starého smrku obtěžkaného kupami zledovatělého sněhu, začala si v duchu opakovat rozhovor, který vedla před několika hodinami.

„Děvče, moc se omlouvám, že tě o to žádám, ale potřebuji tvou pomoc, nikoho jiného na to nemám.“ Robina Sinclairová, ředitelka základní školy v Christmas Village, stiskla rty, až se jí kolem nich udělaly vrásky. Odchytila Belle na hřišti o polední přestávce a zahrnala ji svou prosbou do kouta. „Zoufale potřebuji někoho, kdo by si vzal na starost vánoční besídku – pokud nenajdu dobrovolníka, možná ji nakonec budeme muset zrušit. Už teď učím hodiny navíc a nemám na ni čas. Mluvila jsem s ostatními učiteli, ale ti buď bydlí příliš daleko odtud, nebo mají na práci něco jiného. Když to vzdáme, ta drobotina ze tvé třídy bude zdrcená. Přece víš, že kluci a holky z druhé třídy vždycky hrají hlavní role a jak rádi se převlékají do kostýmů.“ Robina byla celá skleslá, dokonce se jí výrazně prohloubily vrásky v obličejí.

„A co Benji Nevis?“ zeptala se Belle. Benji učil nejmladší děti ve škole a každý rok organizoval vánoční besídku on.

„Ten má až do Nového roku volno, protože jeho otec se zotavuje po infarktu – a jejich rodinná farma se o sebe sama nepostarává.“ Robina zvedla huňaté obočí a Belle odevzdaně přikývla, přestože se jí v hlavě honil milion úkolů, které už bez toho měla na seznamu povinností. Jak si má najít čas ještě na tuhle výpomoc?

„Samozřejmě že se organizace vánoční besídky ujmu, to není problém,“ slíbila. Neměla žádný společenský život, kterého by se kvůli tomu musela vzdát. Její přítel, se kterým chodila dva roky, se před pěti měsíci odstěhoval do Austrálie, aniž se ohlížel na její city, takže byla znovu mladá, volná a nezadaná. Jestli bude muset v příštích týdnech zůstat sem tam ve škole o pár hodin déle, už jen kvůli nadšení v dětských tvářičkách to stálo za to. Aspoň bude mít co vyprávět svému otci, až jí příště zavolá – třeba bude tentokrát poslouchat, co mu říká.

„Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout, děvče. Vždycky se na tebe můžu spolehnout. V Christmas Village se nenajde nikdo spolehlivější a ochotnější pomoci.“ Stará ředitelka laskyplně poklepala Belle na rameno. „Zastav se před odchodem u mě v kanceláři, dám ti Benjiho poznámky. Najdeš tam, co se má zařídit, rekvizity, kulisy a to všechno. Letos měl velmi ambiciózní plány.“ Otočila se, málem při tom poskočila radostí, a odklusala zpátky do budovy.

Z nebe začaly padat těžké sněhové vločky a rozpouštěly se Belle na tvářích. Když se přiblížila ke křižovatce na konci hlavní ulice, zafuněla, zrychlila a chystala se zabočit doprava. Mrazivý vítr ji šlehal do tváří, vločky začínaly houstnout a usazovaly se na zemi, na které už neležel jen pouhý poprašek, ale silnější vrstva sněhu. Když šlápne do pedálů, dojde domů za necelých deset minut. Belle přistála v oku jemná vločka. Zamrkala,

aby se jí zbavila, a několik metrů před sebou na okraji chodníku zahlédla jakousi šmouhu. Chtěla se tomu vyhnout, ať už to bylo cokoli, a zlehka přibrzdila, když vtom se z jedné z nižších větví smrku svezla kupa zledovatělého sněhu a spadla na Belle přesně ve chvíli, kdy projížděla kolem něj. Na tváři se jí rozprskla obrovská hrouda sněhu a dočasně ji oslepila. Prudce zabrzdila a překvapeně vyjekla, protože kolo odmítlo spolupracovat a místo toho klouzalo po vrstvách ledu. Belle se držela řídítek jako o život a slepě naváděla kolo rovně – aspoň doufala, že je to rovně.

„Stůj, ty pitomé kolo!“ křičela, když se smýkala dál po vozovce. Pak se kolo s drcnutím a zlověstným zaduněním zastavilo, jak do něčeho narazilo – a Belle vyletěla ze sedadla a přistála na kovovém rámu a řídítkách, která se jí bolestivě zabodla do břicha a vnitřních stehů.

„Au!“ zasténal někdo a Belle si honem protřela oči, aby viděla. Na sněhu před ní ležela stará žena.

„Paní Lachlanová?“ zeptala se Belle, mrskla kolem stranou, sundala si ze zad naditý batoh a odhodila ho na chodník. Vyštrachala se kupředu a přikrčila se vedle sražené paní, srdce jí divoce tlouklo a nevšímala si chladu, který jí pronikal skrz kalhoty. Pak vzala starší ženu za ruku, pomohla jí se posadit a narovнала jí masivní rubínový diadém, který měla zastrčený pod kostkovanou čepicí. Copak se diadém nosí jinam než do opery?

„Říkej mi Edino, děvče,“ zaskřehotala žena a zamžourala skrz sněhové vločky, které se vznášely mezi nimi.

„Moc se omlouvám, neměla jsem jezdit na kole.“ Belle se zastyděla a horečně zjišťovala, jestli paní Lachlanová není zraněná.

„Ale děvče, nedělej si starosti,“ zamumlala Edina, setřela si z tváře ledovou krupičku a zářivě se usmála. „Viděla jsem, jak

na tebe spadl ten sníh, nemohla jsi nic dělat. A já zas nestihla uskočit.“ Ohlédla se na chodník. „Byla jsem už v půli cesty přes ulici, když jsem tě uviděla přijíždět a uvědomila si, že nedokážu zastavit.“

Kromě členky na sobě Edina měla tmavé kalhoty, sněhule a dlouhý kabát se skotskou kostkou. Belle o ní věděla, že je na svých sedmasedmdesát let velmi čilá. Byla vdova a žila sama v Evergreen Castle – v hradě se šesti ložnicemi s vysokými zdmi a malou kulatou věžičkou, který se nacházel na vzdáleném konci Christmas Village –, ale jen zřídkakdy vycházela z jeho areálu. „Právě jsem odeslala pár pohlednic a pobízela jsem svého mazlíčka, oslíka Boba, aby šel za mnou domů – rád se toulá, když má náladu na společnost,“ svěřila se jí Edina. Mrkla na Belle, pak vytáhla z kapsy mrkev a zamávala s ní na malého šedého oslíka, jenž se krčil pod smrkem a zjevně se tam schovával před sněhem, který se teď snášel v hustých chumlech. Edina si oprášila kalhoty a opřela se rukou v rukavici o zem.

„Au!“ zasténala, když se pokusila narovnat jednu nohu a vstát. „To bolí.“ Svezla se zpátky na zadek, zašklebila se a sevřela si rukou levý kotník. „Asi jsem si ho pohmoždila, to jsem ale pitomá.“ Pomalu vydechla a rozhlédla se po okolí. „Myslím, že nejsem schopná chodit, děvče. Asi budeš muset sehnat pomoc, než se z nás stanou sněhuláci.“ Vtom její pozornost upoutalo kolo ležící ve sněhu za nimi.

„Ledaže bys mě nějak dostala na to kolo. Jestli to zvládneš, mohla bys mě odvézt zpátky do Evergreen Castle, co ty na to?“

„Co se tady stalo?“ vyštěkl za nimi hlas tak nevrlý, až Belle i Edina nadskočily.

„Ach, Tavishi!“ zvolala Edina a zrůžověly jí tváře. Belle vstala, otočila se, popadla prodavače za paži a vedla ho kupředu. Starý

pán měl na sobě tlustý hrubě pletený svetr a námořnicky modrý kabát. Zadíval se na Edinu, zatímco jeho malý černý skotský teriér přiklusal k ní a očichával jí nohy.

„Ivere!“ zavelel Tavish jako bývalý četař, kterým taky byl, a pes od ní okamžitě odběhl.

„Jela jsem na kole a nešťastnou náhodou jsem srazila paní Lachlanovou – poranila si nohu, nevím, jak ji dostaneme domů.“ Během hovoru v ní narůstal pocit viny a Belle se jej snažila potlačit. Měla lidem všemi silami pomáhat jako její táta, a ne působit zranění důchodkyním na procházce.

„Odnesu ji,“ odsekl Tavish a stáhl si modrou čepici z čela. Měl šedé vlasy, strniště stejné barvy a bystré zelené oči, díky nimž nevypadal na svých pětasedmdesát let.

Tavish poklekl a popadl Edinu do náruče. Ta potěšeně mrkla na Belle, a když se ho chytla kolem krku, zasmála se. „Kdybych věděla, že je takhle snadné přimět tě k návštěvě hradu, Tavishi Doherty, vrhla bych se do vozovky už před rokem. Myslíš, že mi teď, když se lépe známe, konečně ukážeš to své tetování? Oba víme, že to není poprvé, co tě o to prosím.“ Statný starý muž si jí ale nevšímal a místo toho se vydal po hlavní silnici doleva – opačným směrem, než bydlela Belle – k Evergreen Castle.

Belle si povzddechla, popadla Edininu kabelku, zvedla kolo a promočený batoh a pak se otočila k oslovi, který si ji podezřívavě prohlížel. „Tak jdeš?“ zeptala se a zvíře hlasitě zahýkalo, pak vyklusalo zpod stromu, Belle předběhlo a odsunulo ji tak až na konec procesí.

Belle žila v Christmas Village už dvaadvacet let, ale ještě nikdy nevstoupila na území Evergreen Castle. Nebyla přítelkyní

tamní rodiny a Edinin manžel Reilly Lachlan byl nevrlý bručoun, který nesnášel společnost, takže dokud byl naživu, vesničané se hradu radši vyhýbali. A protože Edina se i nadále držela stranou, za pět let od jeho smrti se nic nezměnilo. Belle poprvé v životě napadlo, jestli tu starou paní těší trávit tolik času o samotě.

Belle následovala Tavishe po dlouhé a široké příjezdové cestě lemované jedlemi a přitom si chvíli prohlížela okolní pozemky, které pokrývala hustá vrstva čerstvě napadaného sněhu. Před sebou zahlédla malý hrad, v jehož pravé zdi bylo rozeseťo několik oken jako puntíky. Všechny místnosti byly jasně osvětlené, další světla se mihotala na okrajích věžičky ve vzdáleném rohu budovy a byla roztroušená i po vysokých zdech, jejichž linii sledovala nahoru a dolů. Jakmile se přiblížili k hlavní budově, oslík znovu hlasitě zahýkal a odklusal na pole po Bellině levici, kde nepochybně hledal úkryt v kůlně nebo ve stáji.

Když Belle došla k hlavním dveřím, obrovským, klenutým a vyrobeným z dubového dřeva, opřela kolo o venkovní zeď, zatlačila na dveře a vstoupila do hlavní síně – Tavish je nechal pootevřené, když před chvílí nesl Edinu dovnitř.

Ze stropu zářily lustry, které osvětlovaly stěny obložené tmavým dubovým dřevem a pokryté okázale zarámovanými obrazy mužů, žen, koní a oslů, jejichž rodokmen by nějaký historik nejspíš dokázal vystopovat až do doby před několika staletími. Belle za sebou rychle zavřela dveře a otřepala si rukávy. Napadlo ji, jestli uvnitř není větší zima než ve sněhové vánici, a vydala se za zvukem hlasů. Prošla obloukovým průchodem a po točitém schodišti do obrovské, jasně osvětlené místnosti s klenutým stropem a s dlouhým dubovým jídelním stolem, k němuž by se bez problémů vešlo všech deset dětí z její třídy. Napravo

od něj, před velikánským krbem, stála dlouhá kožená pohovka zakrytá kostkovanou dekou, kulatá podnožka a dvě pohodlně vypadající židle s vysokými opěradly. Z velkého portrétu v pozlaceném rámu pověšeného nad krbem se na ně mračil nějaký muž, Belle se domýšlela, že je to Edinin zesnulý manžel za mladých let. Na krbové římsě stály dva prázdné mosazné svícny, zarámovaná fotografie tmavovlasé ženy a ještě jedna, na které byl muž stojící ve strohé kanceláři s rukama založenýma na hrudi. Vedle fotky leželo jedno osamělé vánoční přání, vypadalo to, že kromě něj už na hradě žádná jiná vánoční výzdoba není.

„Tak, a teď se ti podíváme na ten kotník.“ Tavish zvedl Edině levou nohu na podnožku a opatrně jí sundal botu. Iver se přišoural ke krbu, posadil se na měkký kobereček a oduševněle zíral na prázdný rošt.

„Jenom to trochu pobolívá,“ zabručela Edina a na Tavishe se zamračila. „Jsem v pořádku, člověče. Není to nic, co by nenaopravil panák whisky a pořádný šlofik.“

„To posoudím já.“ Tavish si sundal kulich, z něhož se snesl přívál sněhových vloček, a položil ho na jednu ze židlí s vysokým opěradlem, pak si svlékl kabát, pečlivě ho složil a odložil na tutéž židli. Klekl si a jemně prohmatal Edině kotník. Když bolestivě sykla, vrhl na ni chápavý pohled. „Mám podezření, že je zlomený.“ Zavrtěl hlavou a vyčítavě se na Belle zamračil.

„Je mi to opravdu moc líto,“ zamumlala Belle a cítila se hrozně, Edina ale jen mávla rukou.

„Není to tvoje chyba, děvče, to já jsem ti vstoupila do cesty.“

„Odvezu tě do nemocnice,“ nabídl se Tavish.

„Teď ne!“ odsekla Edina.

„V tom případě hned za úsvitu,“ zavrčel Tavish. Rozhlédl se po místnosti, z jedné ze židlí u jídelního stolu popadl nádherný

ručně vyšívány polštářek a podložil jím Edině nohu. Na to, že byl velmi statný muž, měl pohyby překvapivě ladné.

„Můžeš mě navštívit ráno, až mi přineseš noviny. Přijď na hrnek čaje.“ Tavish se pokusil jemně jí pohnout nohou, ale Edina znovu sykla. „Uvidíš, že to je jen drobné pohmoždění.“

Tavish svažtil husté obočí. „Hele, víc než třicet let jsem sloužil jako zdravotník v Královském skotském pluku a to mi věř, ten kotník není jen pohmožděný.“

Drobná Edina si založila ruce na prsou, ale vypadala spíš pobaveně. „V tom svém prťavém obchůdku máš určitě pár obinadel a hůl. Víc nebudu potřebovat. Nechce se mi jet do nemocnice.“

Tavish si trpělivě povzdechl a znovu se rozhlédl po místnosti. Nakonec spočinul pohledem na roštu a prázdném stojanu na polena vedle velkého krbu. Belle překvapilo, že v něm nehoří oheň, nezdálo se, že by na hradě měli zavedenou jinou formu vytápění, a ve velké, skoro prázdné místnosti bylo chladno. „Je tu zima,“ poznamenal Tavish. „Kde máš dřevo na oheň?“

„Potřebuju nějaké nasekat.“ Edina pohodila bradou. „Obvykle to dělá můj zahradník, jenže ten je už pár týdnů pryč, všechno jsem spotřebovala – a zatím jsem neměla čas nasekat další.“

„Udělám to, než odejdu.“ Tavish se rozhlédl po strohé místnosti a znovu si pod nosem zamumlal něco o mrzutých starých ženských, které se o sebe nedokážou postarat. „Nemůžeš tu zůstat sama, dokud tě ten kotník nepřestane zlobit.“

„Budu v pohodě,“ odsekla Edina ostře, ale nepodívala se na něj. Pokusila se sundat nohu ze stoličky, ale cukla sebou, svalila se zpátky na pohovku a složila si ruce v rukavicích do klína. Belle se tak zastyděla, až ji píchlo u srdce.

„Potřebuješ tu mít někoho, kdo by se o tebe postaral,“ naléhal Tavish tvrdošíjně.

„Nemám nikoho, koho bych o to mohla požádat,“ poznamenala Edina smutně, ale znovu trhla bradou a zadívala se starému muži do očí.

„Hm.“ Belle nejistě zvedla ruku a připadala si jako jedno z dětí ze své třídy.

„A co ta tvoje holka a vnuk?“ zeptal se Tavish. Belle slyšela, že Lachlanovi mají dceru, ale prý nebydlí nikde poblíž. O vnoučatech nevěděla – pokud jí bylo známo, Edina žádná neměla.

Stará žena zavrtěla hlavou. „Tara má oslí útulek na ostrově Skye, nebude mít čas přijet sem za mnou a já jí rozhodně nehodlám přidělovat starosti. A ty taky ne.“ Upřela na Tavishe přísný pohled. „A ten kluk pracuje v Londýně. Nebudu ho obtěžovat sentimentální historkou o pohmožděné noze. Jsem Lachlanová, dokážu se o sebe postarat sama. Potřebuju si jen přes noc odpočinout a budu v pohodě.“ Pokusila se zvednout nohu ze stoličky, ale tvář se jí zkřivila bolestí. „Dokážu se o sebe postarat sama,“ zopakovala, ale tentokrát už ne tak jistě.

„Opravdu?“ Tavish pohlédl k východu a pevně sevřel rty. „Vždyť nebudeš schopná vyjít nahoru po těch točitých schodech, natož si udělat něco k jídlu nebo zapálit oheň.“ Rázně zašel do vzdáleného rohu velké místnosti a otevřel tam jedny dveře, hned je zase zavřel a otevřel sousední. „Jo. Tady uvnitř je postel a je to dost velká místnost – prozatím ti můžeme nastěhovat věci sem.“ Kývl na Belle a významně pohodil hlavou směrem k oboukrovovému průchodu, kterým se šlo na schodiště. Belle přikývla a vyskočila z pohovky, na které seděla.

„Ze své ložnice se ani nehnu.“ I Edina sevřela tvrdošijně rty. „Ve své posteli spím už přes padesát let – byla svědkem mého manželství, narození dcery i smrti mého manžela. Nenechám se z ní vystrnadit kvůli nějaké bolístce na kotníku.“

Tavish si položil ruce v bok. „V tom případě si musíš najít někoho, kdo se k tobě nastěhuje, děvče, protože já tě tu samotnou nenechám. Večer tě můžu odnést do tvého pokoje a ráno zase snést dolů, ale budeš potřebovat pomoct častěji – já musím být v obchodě, takže na tebe nemám víc času.“ Vytáhl z kapsy mobil a zamračil se na něj. „Mohl bych ti zařídit ošetřovatele... někoho z vesnice.“

„Nebudu se vnucovat cizímu člověku.“ Edina se naklonila kupředu a pokusila se vstát, ale zbledla ve tváři. Belle tušila, že se chystá postavit se na nohy, aby mohla Tavishovi pohrozit pěstí, a tak se posunula a postavila se mezi ně.

„S radostí se sem na týden nebo dva přestěhuju,“ nabídla se pomalu, stejně tak jako se jí ten nápad zrodil v hlavě. To by jí pomohlo zmírnit pocit viny z toho, že ublížila důchodkyni, a zároveň by tím vyřešila jeden ze svých největších problémů. „Vím, že jsem pro vás cizí člověk, ale teď už mě znáte.“

„Nebude tě tvá rodina postrádat?“ zeptala se Edina.

Belle se zachmuřila. „Táta se usadil v Keni. Dřív jsem žila se svou kmotrou, Annie Gilbraithovou, ale ta v lednu zemřela na rakovinu.“ Odkáslala si, protože se jí v krku vytvořil knedlík. „Bydlím teď v jejím domě – tedy ve *svém* domě.“ Belle sebou mírně škubla. „Ale bydlím v něm sama, takže si nikdo ani nevšimne, že jsem pryč.“ Jak smutná obžaloba jejího života.

„Přece by ses nechtěla nastěhovat k nudné staré ženské.“ Edina se smutně rozhlédla po obrovské místnosti.

„Popravdě řečeno, udělala byste mi tím laskavost.“ Belle vy cítila, že by ji Edina mohla vyslechnout s větší ochotou, když osobou v nouzi nebude ona.

Edina pohodila hlavou, ale nepřestávala se mračit. „Jen dál, děvče.“

„Učím na základní škole a do mé třídy chodí jeden malý kluk, jeho rodina potřebuje na přechodnou dobu někde bydlet. Ze svého současného bydliště se musí vystěhovat, protože majitel dům potřebuje pro sebe. Zkoušela jsem ho přemluvit, ale nedá se nic dělat. Snažila jsem se pro ně načas najít nějaké ubytování, ale nic není k dispozici, ledaže by se přestěhovali do Locktonu – a to by měl kluk moc daleko do školy.“

Edina našpulila rty. „Do Locktonu je to odsud dobře čtyřicet minut jízdy autem.“

„Kdybych bydlela tady u vás, mohli by se na nějakou dobu přestěhovat do Anniina...“ Odmlčela se. „Do *mého* domu.“ To by jim poskytlo čas najít si slušné bydlení a nehrozilo by jim, že zůstanou bez střechy nad hlavou. Jistě, musela by se nastěhovat k cizímu člověku, ale ve srovnání s tím, čeho se ve svém životě vzdali její rodiče, to byla maličkost. „Jen než se postavíte na vlastní nohy. Můžu vařit, štípat dříví, zatápnět v krbu.“ Belle se rozhlédla po místnosti a napadlo ji, kdy se tu asi naposledy pořádně uklízelo. S trochou péče a lásky by to mohl být krásný pokoj. Co kdyby doma na půdě vyhledala vánoční ozdoby, které by to tu rozjasnily, nebo s dětmi ve třídě nějaké vyrobila? „Vlastně bych se tu ani moc nezdržovala – učím celý den na základní škole a k tomu mám na starosti vánoční besídku. Ale byla bych schopná vám večer uvařit, nakupovat, prát, prostě vykonávat základní domácí práce.“

„Nejsem zvyklá na společnost,“ namítla Edina a Tavish hlasitě zafuněl. „Máš přítele?“

„Už ne.“ Belle cítila, jak jí rudnou tváře, trochu zaskočená tím náhlým dotazem. „Odstěhoval se do Austrálie.“

„Zlomil ti srdce?“ zeptala se Edina a Belle polkla.

„No... nebylo to nijak vážné.“ Což byla zčásti pravda, alespoň pokud šlo o něj.

Edina se na ni chvíli upřeně dívala, málem ji probodla pohledem.

„Máš nějaká domácí zvířata?“

„Hm...“ Belle vycítila, že to by mohl být problém, a ušklíbla se. „Mám kocoura Jinxe, patřil Annie. Je zvyklý žít v domě a je velmi přátelský. Ten kluk z mé třídy je na kočky alergický, takže Jinx by se sem musel nastěhovat se mnou.“

Edina ohrnula spodní ret a zvažovala, ale nezavrtěla hlavou, jak Belle očekávala, naopak se naklonila ještě víc dopředu. „Má ta kočka ráda osly?“ Myslela tu otázku vážně.

Belle vykulila oči. „No to nevím – ale je to velký pohodář, takže nejspíš ano.“

Edina se zamyslela. „Bob má kočky rád – v poslední době se hodně toulá, vyhovovalo by mu mít společnost čtyřnohých stvoření. Chudák kluk se se mnou nudí.“ Poklepala si rukou na bradu a pohlédla na Tavishe, který ještě stále držel v ruce mobil, připravený vytočit číslo. „Jo, myslím, že bychom to mohli na týden nebo dva zkusit. Ať je ten kotník pohmožděný, nebo ne, tou dobou už bude v pořádku.“

„Skvělé,“ zaradovala se Belle. „Půjdu teď domů a sbalím si – přestěhuju se hned dnes večer, jestli proti tomu nic nemáte?“ Většinu věcí, co bude potřebovat – a Jinxe –, nacpe do svého starého auta. Belle se rozloučila a naskočila zpátky na kolo, ale když sjížděla po zasněžené příjezdové cestě k Evergreen Castle, napadlo ji, jestli svým posledním pokusem konat dobro nezašla přece jen příliš daleko.